

Redacțiunea, Administrațiunea,
și Tipografia
Brașov, piața mare Nr. 30.
Scrisorile neînscrise nu se
primesc. — Manuscrisurile nu se
retrimet.
INSERATE se primesc la Admi-
nistrațiunea în Brașov și la ur-
mătoarele Birouri de anunțuri:
în Viena: M. Dukas, Heinrich
Schickel, Rudolf Mosse, A. Oppelits
Nachfolger; Anton Oppelits, J.
Dammner, în Budapesta: A. V.
Goldberger, Eckstein, Bernus; în
București: Agenzia Hirsca, Suc-
cursale de România; în Ham-
burg: Karolyi & Loebmann.
Prețul inserțiilor: o serie
garmonică pe o coloană de 8 cr. și
80 cr. timbru pentru o publi-
care. Publicări mai dese după
tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o
serie 10 cr. sau 30 bani.

GAZETA TRANSILVÂNIEI.

ANUL LIX.

„Gazeta” iese în mă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminică 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminică 8 franci.
Se primumără la toate oficiile
postale din țară și din arară
și la dd. colectori.
Abonamentul pentru Brașov
administrațiunea, piața mare,
Târgul Inului Nr. 30 etajul
I.: pe un an 10 fl., pe șase
luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr.
On dusii în casă: Pe un an
12 fl., pe 6 luni 6 fl., pe trei luni
3 fl. Un esemplar 5 cr. v. a.
sau 15 bani. Atât abonamen-
tele cât și inserțiunile sunt
a se plăti înainte.

Nr. 123.

Brașov, Mercuri, 5 (17) Iunie

1896.

Școle „milenare“.

Este știut, că din incidentul mi-
leniului, marii pioniri ai „culturei
maghiare” au născocit ideea de a se
înființa 400 de școle populare.

Se înțelege, că scopul urmărit
de guvern și de sateliții lui de aceste
școle, este fără discuțiune cel al ma-
ghiarisării cu orice preț.

Am arătat în diferite rânduri,
cât de cutezat este atentatul acesta
la limba și cultura națiunilor nema-
ghiare, în urma dispozițiilor posi-
tive ale „kulturträger“-ilor maghiari,
ca cele 400 de școle milenare să se
înființeze mai ales în ținuturile lo-
cuite de naționalități. Dispozițiunile
acestea s'au făcut și se fac fără
genă, fără pic de mușcare ori re-
mușcare a conștiinței maghiarisato-
rilor, drept dovadă, că mileniul în-
semnă ivirea unei noue epoci de
persecuțiune și urmărire fanatică a
învățământului nemaghiar și drept
o repetită încercare de a contracara
orice tendințe nobile ale naționalită-
ților spre dezvoltarea limbei și cul-
turei lor.

Un străin, care nu cunoște rap-
porturile etnice dela noi și care nu-și
scie trage socotela cu cele ce se pe-
trec pe întinderea „globului” un-
guresc, se va minuna de sigur ară-
tându-i-se starea tactică a lucrurilor
și vedând, cum toate se fac pe soco-
tela poporațiunii nemaghiare. Cu
atât mai mult el nu-și va pute stă-
pâni indignațiunea spunându-i-se, că
din visteria statului nu se dă un go-
logan frânt pentru susținerea și pro-
movarea învățământului nemaghiar,
că naționalitățile și confesiunile din
țără își susțin cu mijloace proprii
și cu jertfe enorme școle și institute
culturale; că peste acesta statul așa
numit „național maghiar” le impune
cu forța chinuitorul „muzáj” de-a
învăța idiomul maghiar așa-ducând
dela nascere până la morțe.

Dér lucrurile nu se opresc aici.
Indiferent de aceea, că naționalitățile
și confesiunile în mare majoritate își
susțin din al lor propriu școle po-
porale, preparandii și gimnasii, ele
trebuie, sunt silite și condamnate la
mari și grele jertfe bănesci pentru
înființarea și susținerea a sute și sute
de școle comunale, unde se propune
numai ungueresce, ba avem chiar și
comitate cu poporațiune preponde-
rantă română, cărora li-s'a impus
contribuirea de deți de mii florini
pentru faimosul „Kulturgylet”, ale
cărui tendințe, mărturisite și probate,
țintesc direct la sugrumarea și nimi-
cirea limbei și culturei românesce,
sârbesci, slovace etc.

Acum însă molochul maghiari-
sării cere și mai mult. Lege s'a adus,
ca din visteria statului — în care
poporele nemaghiare își varsă, decă
nu mai mult, atunci de sigur în parte
egală cu „kulturträger“-ii dela pu-
tere avutul lor câștigat cu multă
muncă și crunte sudori — să se în-
ființeze 400 de școle populare cu
menirea specială de a lăți și împă-
mântenii limba și cultura maghiară
în ținuturile locuite de naționa-
lități.

Scopul e clar, că lumina sôrelui;
vecinic nenorocita maghiarisare!

Ele sunt botezate cu numirea
cminosă de „școle milenare”. În 159
comune s'au și înființat și deschis
acest număr de școle, rămânând ca
restul să se înființeze și deschidă la
începutul viitorului an școlastic. Func-
ționarea lor se va inaugura cu mari
serbări în luna lui Septemvre a. c.,
drept completare a programului fes-
tivității mileniului maghiar.

Foia guvernamentală „Kolozs-
vár” din Clușiu, răpita de magica
putere a acestor noue pepiniere de
maghiarisare, le dedică deja de pe
acum un imn de laudă și mărire,
presentându-ni-le tot-odată în haina
sărbătorască a „inocenței“.

„Școlile maghiare — dăce organul
guvernamental — trebuie să cuprindă
întreaga țără, și ele caută să fiă orga-
nizate așa, ca învățământul să fiă
bun și ieftin. Nu se unesce cu firea
nobilă a națiunii maghiare, ca în
Ungaria cultura maghiară să fiă
lătită cu forța, ci trebuie lătită ast-
fel, ca locuitorii țării să vadă și re-
cunoscă înși-și valoarea și superiori-
tatea culturei maghiare, care într'a-
devăr să fiă folositore și plăcută
pentru ei și ușor și cu plăcere să
se apropie de ea. Din cauza acesta
trebuie să sporim noi numărul școl-
lelor populare“.

Cu alte cuvinte, nația ma-
ghiară e „nobilă”, și „nobilă” fiind,
ea nu vré să-și lătescă limba și cul-
tura cu forța, ci cu frumosul, cu
de-a binele...

Aici s'ar pără, că „Kolozsvar”
își reamintesce cuvintele lui Sze-
cheny, care pe la anii 40 încă în-
demna pe Unguri să leia toate cu de-
a binele față de naționalitățile nema-
ghiare.

Dér ori cu de-a binele, ori cu
forța, molochul maghiarisării ră-
mâne constant în însăetarea după
jertfe tot mai multe și mai mari.
Nesăturat va fi acest moloch câtă
vreme „nobilă” viță își va continua
visul ei după un stat național pur
maghiar și cât timp maxima bar-
bară: „și din pietri să facem Un-
guri”, va pluti înaintea visătorilor,
ca semnal de luptă în marea ces-
țiune a naționalităților, care agită
și ține în fierbere poporele acestor
țări.

A răpi limba altuia, însemnă
a-i răpi viața. În limba lui trăesce
un popor — dăce o vorbă înțeleptă
— și în lupta pentru limbă nemer-
nic e poporul, care va deserta ori
va sucumba.

Etă, ce putem și trebuie să res-
pundem maghiarisatorilor mari și

mic, cari ne omără cu „nobleța”
și vor să ne fericescă cu limba și
cultura lor.

CRONICA POLITICĂ.

— 4 (16) Iunie.

Privitor la interpelarea deputatului
Hollo în camera ungară pentru atacurile
lui Dr. Lueger contra Ungariei și mai
ales privitor la pasagiul în care Hollo
amintesce „ruinarea morală și materială” a
Ungariei, țiarul „Deutsches Volksblatt” din
Viena face următoarea observare: „Se în-
țelege de sine, că interpelarea ne lasă de
tot recți, și și răspunsul baronului Banffy,
fiă el de ori ce natură, ni-e cu totul indi-
ferent. Voim numai să replicăm, că nu
Dr. Lueger și nu noi suntem aceia, cari
causază ruina morală a Ungariei, ci faptul
acesta se indeplinește în modul cel mai
eficace prin *asuprirea naționalităților nema-
ghiare, prin șovinismul turbat al Tidano-Ma-
ghiarilor și prin diferitele scandale ale lui
Bokros, Miklos, Pulszky etc.*”

După-ce nici într'un mod nu voiesc
să se unescă și să se împace partidele in-
dependente din camera ungară, au înce-
put acuma alegătorii a lucra în această di-
recțiune. Mișcarea s'a pornit mai întâit
între acei cetățeni ai Budapestei, cari sunt
aderenții partidelor opoziționale. Ei ținură
alaltăeri o adunare, în care se luă următo-
rea rezoluțiune: Deore-ce guvernul vrea
acum să-și asigure prin lege folosința ar-
melor prin cari se oomit *abusuri* la ale-
geri; deore-ce partida populară tinde a
lăți *fanatismul* religios prin care magnații
voiesc să seducă poporul; și în fine de-
ore-ce partea cea mai mare a partidei na-
ționale pe înocetul se *retrage* dela acți-
unea opozițională: sunt rugate partidele in-
dependente a-se uni, căci numai astfel
vor pute să arboreze cu succes stégul in-
dependenței. Cetățenii Budapestei rógă
apoi pe toți alegătorii opoziționali din pro-
vincia, ca și ei să aducă hotăriri în sensul
acesta.

FOILETONUL „GAZ. TRANS.”

Viii și morții.

Schiță.

(Dedicată Dómnei vèduve Logadi.)

(Fine.)

A treia și il duserăm la morminți.
Ce adencă era grôpa lui... m'apucase vâr-
tejul, când cioclii îl slobođiră 'n jos. Ce
sunet sfâșietor de inimă au brușii când
cad pe cocsiug! Cum pamântul meru-
merez acoperia tot ce fusese cu iubire și
durere pentru mine.

Etă lumea pustie, străină înaintea
mea, încătr'o s'o apuc acuma?

Acasă?... Tôte ale sale stau pustiite;
ce tăcere, ce gol pretatindenea — totul
spune: stăpânul nu mai vine! Într'un un-
gher stătea acățat un pardesiu de al lui,
pe care-l îmbrăcase mai adinaori; eu îl
iau în mână și sărutându-l îl mirosii... Se
pôte?... el mirosă a viață, în postavul a-
cesta era ascunsă o părțicioă din indivi-
dualitatea sa; avea parfumul ce-l simțiam
de atâtea ori, când îmi puneam capul la
peptul lui.

Cu ochii închiși stăteam absorbită de
închipuirea, că dânsul trăesce, că imor-
mântarea de mai înainte fù numai un nă-
pranic vis. Pe câte-va minute înocetăi de
a-mi da sémă de cele petrecute, realitatea
și imaginațiunea se confundară în creierul
meu trudit — oăqui leșinată.

Când mi-am venit în ori, lacrimile-mi
secasera; obosită, istovită, cu gura înceș-
tată, rămâneam cu oiașurile nemișcată. Mă
simțiam leșinată așa, cu capul și inima tim-
pită începeam a gusta un fel de nelămurit
sentiment de neștiință. După aceste apatice
stări urmau însă érași plânsurile consumă-
tore. Și ér mă muștram, că de ce mai trăesc,
mă știuam de umbra lui Ianou, oă — nu-i
urmez. În paroxismul meu, întrevedeam
vèduvele hindostane aruncându-se în fla-
cări după morțea șoților lor; — acest bar-
bar obicei, ce odată îmi însufla orôre,
acum îl aflam respectabil și vrednic de
imitat.

Cu toate aceste, n'am făcut nici una,
nici alta, nu m'am aruncat în flacări, ca
vèduvele hindostane, uici am înghițit jar,
ca șoția lui Brutus; stăteam cu mâinile le-
gate, acceptând să vegetez. Cât de lașă îmi

păream, și n'aveam ce face! — Da, e laș
omul, se sbucimă, perseverază aici în mii
de chinuri, și mai preferă a lua toate dure-
rile, decât a intra într'o stare necunoscută
pân'aci; căci ori care ar fi fâgăduințele
dogmelor creștine, ale nirvaniei budhistiche
și ale raiului mohamedan, tot ne legăm de
lumea acosta și de durerile ei și numai în-
florându-ne gândim a-le schimba cu *netul-
burata liniște*, la care se recere disolvarea
personalității noastre.

Imi aduc aminte, că lui Ianou îi era
urit de omul mort; dăcea că el n'a privit nici
odată la fața unui răposat.

Fiind eu odată reu bolnavă, nu-mi
era atâtea témă de morțe, oă de aceea, că
Ianou nu se va uita la mine, când voi fi
mortă, și oă mi-se strîngea inima la ideea
că voi fi de-odată astfel părăsită!

Trebuie, că sufletul desfăcându-se de
trup, simte o amară decepțiune vedându-se
obiect de terore înaintea viilor cu cari el
trăise în intimitate, în loc de a găsi la ei
convenită pietate, din care să sôrbă și el
mângăere în noua lui existență.

Oăci, cine scie, ore nu are trebuință

sufletul de ulterioara noastră iubire și amin-
tirea? Atunci de ce ne rugăm pentru el?

Așa de mult ținuse el la noi... e cu
neputință să-și fi uitat trecutul.

Mai ingrați suntem noi cei rămași în-
dărēt; ne plătim datoria față de el cu
câte-va prinose, în urmă îl dăm uitării —
evitând chiar și amintirea numelui său, în-
cunjurând mormântul lui, sub cuvânt, că ne
pricinuesce durere.

Egoiști suntem — ér vremea șterge,
vindecă totul. E bine așa și — grozav tot-
odată! Să scii, oă sentimentul de durere
ori ferioare, ce-ți răscolesce acum totă țința,
ce tu îl cređi de fără sfirșit, are să ineteze
mai 'nainte decât însăși țința ta. Acosta
tămăduire sufletescă încă e un fel de morțe,
e disparițiunea durerii. Și eu, care sunt
pururea pe lângă conservarea vechilor afec-
țiuni, cu risicul chiar de a suferi vecinic,
mă revolt acum, când cineva mă mângăe
cu aceea oă — timpul vindecă tote.

Timpu, uitarea va pronunța decă a
doua sentițiņa de morțe asupra celor de-
functi! *Uitarea* e mai rea decât însăși mor-
tea, e manifestațiunea totalei nimiciri a tot
ce se ținea de numele lor!

Mai multe țiare din Atena comentază declarațiunile contelui Goluchowsky în fața delegațiilor privitor la cestiunea Cretei. Ele resping convențiunea din Haleppa, ca neputând satisface reclamațiilor Cretenilor, cari susțin programul comitetului de reforme. „Kairi“ țice, că poporul cretan nu va primi constituția mōrtă dela Haleppa, care nu răspunde nici uneia din nevoile Cretenilor și nu pōte să leuciască nimic. „Asty“ și „Hestia“ vorbesc în același sens. Aceste opinii par că reflectăză ideile Cretanilor.

Alaltăeri a primit împăratul Wilhelm în audiență pe ambasadorul estira-ordinar chinezesc Li-Hung-Tsang. Acestuia i-s'au dat tōte onorurile militare cuvenite și la audiența festivă au asistat: împăratăsa Germaniei, moștenitorul de tron german, cancelarul Hohenlohe, secretarul de stat Marschall, apoi toți dignitarii mai înalți, generalii și admiralii, cari de present se află în Berlin.

După șcirile consulare, din Creta, situația trupelor a devenit critică din cauza numeroșele brutalități ale populației mahomedane și a exceselor cător-va detașamente de soldați. Mișcarea s'a produs aproape în câte șese districte ale părții occidentale a insulei. Ofensiva trupelor care suferă pierderi țilnice în lupte mici a devenit grea din cauza terenului aproape nep practicabil. Pagubele trupelor se urocă la 350 omeu. Pacificarea progresăză încet. Scirile țiarelor în privința intervențiunei comune a puterilor sunt false. Ambasadorii l'au făcut alt-ceva decât să dea sfaturi personale sub formă de conversațiuni. Demersurile Franciei și Rusiei au fost făcute în mod neoficial. La intrunirea ambasadorilor nu s'a discutat necesitatea unei intervențiuni, deore-ce ambasadorii n'au primit instrucțiuni dela guvernele lor respective. În 12 Iunie a fost o luptă lângă Canea; în alte trei localități s'au produs ciocniri mici. Abdulah-pașa au trimis ajutoare trupelor, cari au dat foc și pradat satele Myi și Platakos. În împrejurimile lui Retimno s'au produs de asemenea câte-va ciocniri mici cu pierderi în ambele părți. Insurgenții n'au munițiuni.

„Mai întâiu petrecerea, și apoi lucrul“.

Acēsta este astăđi devisa Jidano-Maghiarilor din Budapesta. Nu-și bat ei acum capul cu greutatea financiară, de cari va fi îngreunată populațiunea din Ungaria în urma tãmbălăurilor arangiate pentru preamărirea mileniului; nu se uită la aceea, că ore mâne va mai ave țera pãne din care se mănãnce —

ci se invêrt și jōcã, sar și se veselesc, cãci dōr le-a sosit „Jubeljahr“-ul.

Cestiuni însemnate, ca cestiunea cvotei sunt puse ad acta, și numai deputațiunile cvotei maghiare ii mai trãsnesce din când în când în minte, că ar fi bine, eventual, să se intrunescă membri deputațiunei pentru a-se consulta și pentru a lua hotăriri în urma renunțului austriac. Astfel și țilele trecute s'au vorbit membri deputațiunei, ca să se adune în decursul acestei săptămâni, și decã vor puté, să vadă, că ce e de făcut? Cine șcie însă, că ore vor avé disposiția onerabilii cvotiști să se scōle dela mesele cu șampaniã și se plece de lângă Turcoicele din Ős-Budavar, ca să pertracteze cestiuni atãt de serioșe? În fine, probabil, că vor aduce acēstã jertfã, dër e mai mult ca sigur, că ședința va fi scurtã și se va fini, ca și pãnã acum, fãr' de nici un rezultat.

Etã ce scrie între altele „Deutsches Volksblatt“ privitor la cestiunea cvotei și la discuțiunile asupra ei:

În decursul săptămãnei acesteia se va intruni deputațiunea cvotei maghiare pentru a-se ocupa cu renunțul austriac. Se pōte șci de acum cu tōtã siguranța, care va fi rezultatul acelei „ocupațiuni“. Maghiarii vor insista pe lângã cvota de pãnã acum, dër și deputațiunea austriacã va rămãne pe lângã propunerile ei, si în fine urmerea va fi, cã dualismul se va înlocui prin uniunea personalã. Tonul atãt de puțin politicoș, în care fusese redactat la timpul șeu renunțul maghiar, nu a reținut pe deputațiunea austriacã, de-a studia cu serioșitate cuvenitã scrisōrea dictatã de vanitatea jidano-maghiare, însă complexiunea deputațiunei austriace se rãsplãtesc rēu. Vecinii maghiari au acum alte de-a face, și nu au timp de-a studia acte politice „lungi și urioșe“. Astăđi domnesc în Budapesta principiul: „Mai întâiu petrecerea, și apoi lucrul“.

Deputațiunea austriacã amintise în renunțul ei cãtã avere și cãt sãnge au jertfit regatele și țerile reprezentate în Reichsrath pentru apãrarea esistenței lor. Dër în loc de-a aprecia cu serioșitate faptele istorice, organul Jidanului Falk, dându-și cu pumnii în piept, răspunde cu urmãtōrele întrebãri:

„Sã ne provocãm și noi „Maghiarii“, la mãrturia istoriei, care pe fiã-care paginã, de 350 ani înōce, dovedesc contrarul? cum Maghiarii au trebuit tōdãuna sã-și elupte contra puterii austriace esistența lor, ca popor și stat? cum Maghiarii atãt din punct de vedere politic, cãt și național stãturã sub opresiunea cea mai asprã a Austriei; cum Ungaria a fost

tractatã ca o coloniã austriacã, și cum în mãnia acestor fãpte, poporul și țera și-apus în joc avere și sãnge pentru susținerea monarchiei, și în fine, prin luptele ei pentru constituțiã a fãcut, ca popōrele Austriei sã se bucure de libertate și constituțiã?“

Cum se vede „Pester Lloyd“ nu se șfiesce de-a nu aduce și cele mai prōste falsificãri istorice, pentru de-a salva apariția. Ca și când n'ar șci lumea, ce jertte au adus domnișorii țerilor austriace pentru de-a susține proprietatea lor ungarã față cu Turcii, șeu mai bine dis, pentru de a-orecuceri dela Turci. Dër țiarul cãt merge și mai departe: cutězã a-se provoca la fidelitatea și lealitatea maghiarã cãtrã casa domnișore habsturgicã! Un popor, care timp mai lung decãt un secol ii crea aceste case contra-regi; care se alia cu dușmanii creștinismului pentru de a-se rupe de Habsburgi; care în tōte timpurile pacta cu cei mai înverșunãți dușmani ai casei domnișore austriace, și ale cãrui revoluțiuni au creat în Austria absurdismul lui Bach; — va trebui sã lase ca sã trecã încã mult timp, pãnã când va puté cuteza sã dovedescã, cã lealitatea sa are o basã solidã.

SCIRILE ȚILEI.

— 4 (16) Iunie.

Din scrieriturile lui Beksies. Hazliul Secuiu Beksies Guszti a publicat în „Revue politique et parlamentaire“ un „studiu“ sub titlul „La Hongrie millénaire et les garanties de son existence“. Beksies vorbeșce mai mult despre viitorul Ungariei și despre consolidarea statului național maghiar. El se provocã la mișcãrile popōrelor din Orientul Europei și vrã sã arete, cã mai ales trei factori sunt, cari au format și formezã elemente constitutive de stat: religia, libertatea și ideia naționalã. Dintre statele, cari sunt puse mai ales la probã grea în privința naționalã, sunt: Rusia, Turcia, Ungaria și Austria. Două dintre acestea sunt pe cale de a deveni „state naționale“: Rusia și Ungaria. őr Austria și Turcia sunt amenințate cu federalism ori descompunere. Ungaria — țice Beksies — va sãjunge prin libertate sã fiã stat național maghiar, őr Rusia prin Tãrism. — Ȑeu, bōcãnã ai mai spus'o jupãne Secuiale, decã cutezi a numi libertate ceea-ce faceți voi ađi cu popōrele nãmaghiare pentru a vã ajunge idealul... De-o astfel de libertate sã ferescã Dumneșeu pe tot omul.

O ordinațiune a ministrului de agriculturã. Ministrul unguresco de agriculturã a încunoscit pe toți antreprenorii de comunicațiã, cã a dat ordin oficiilor vamale dela granița Romãniei, ca biletele de vite, cari se transportã în Romãnia, însãntre

de-a intra vitele pe teritor romãn, sã fiã provēdute cu traducere romãnã legalizatã. Ȑiarele șoviniste din Pesta pretind acum, ca și autoritãțile romãnesci sã traducã pe unguresco biletele acelor vite, cari sã impōrtã din Romãnia în Ungaria.

Cine vizitězã mai mult expozițiã?

Majestatea Sa a vizitat pãnã acum expozițiã „milenarã“ de șapte-ori. Cu ocaziunea vizitei din urmã, contele Paar a adresat directorului expozițiiei Schmidt întrebarea: „Decã se mai aflã ore om în Budapesta, care sã se fi interesat așa mult de expozițiã, ca Majestatea Sa?“ — Din acēstã întrebare, s'ar pãrã, cã nimenea nu cercetězã expozițiã așa de mult, ca însu-și monarcul. Vēdend la esposițiã modelurile vagonelor de lux și aflãnd, cã aceste de-ocamiatã vor fi puse în circulațiã numai între Viena și Budapesta, monarcul țice: „Cel puțin Vienesii vor puté veni acum nșor la expozițiã“. Folele unguresco, veđi bine, usězã de aceste cuvinte ale monarhului pentru a face reclãm pentru expozițiã.

Serbare artisticã la Ateneul din Bucureșci.

Vineri șera a avut loc în sala cea mare a Ateneului Român „Marele festival artistic“, organizat de cercul amicilor literaturii și artei romãne în onōrea memoriei lui Vasile Alesandri. Mai mult artiști de merit, ca d-ra Assan, d-nii D. Popovici, Dinicu și corul metropolitan din faș sub direcțiunea d-lui G. Musicescu, cu mai mult artiști ai Teatrului Național, au dat binevoitorul lor concurs pentru neplina reușitã a acestei serbãri. Programul a fost din cele mai aleșe și executarea n'a lãsat nimic de dorit. MM. LL. Regele și Regina însōțit de d-nele O. Mavroeni și Bengescu și de d. col. Priboianu, au binevoit a onora cu înalta lor prezențã acēstã serbare, care nu a fost pentru executanți decãt o serie neîntreruptã de succese.

Corōne eterne Din incidentul morții

Domnului Constantin Valerian de Grama, Onoratul Domn Nicolau de Șuglãi, președinte de Tribunal în pensune, ca unchiul decedatului, ni-a trimis, în locul unei cununi penitōre pe sicriu, 10 fl. drept corōnã neperitōre, contribuțiune la fondul pentru școlarii romãni șeraici, înființat în memoria inbililor reșoșari. Sã chitězã acēstã sumã în acest mod și sã aratã, cã s'a adaus la numitul fond. Brașov, 4/16 Iunie 1896 Comitetul parochial romãn gr or. din Cetatea Brașovului.

Un practicant de farmaciã pōte afla loc cu începutul țilei de 15 Iulie n. c. în farmacia d-lui Dumitru Banciu din Seliște, în comitatul Sibinului. Se recere sã fiã absolvat șese clase gimnasiale, sã fiã din familiã bunã și sã cunoșcã limba maghiarã.

Őșpeții, cari vin la Brașov, pot afla

cele mai bune, mai curate și mai igienice odãi la Villa Kertsch, aflãtōre pe promenada cea mare a orașului, în nemijlocitã apropiere de gara tramvaiului, așa cã nici nu mai trebuie birje. Odãi multe și pe ales, clãdite în stil modern și elegant mobilate, cu așternut nou, mobile noue, serviciu prompt, őr bacșisuri nu se dau. În grãdinã restaurant și musicã mai în fiã-care ți. Se pot închiria odãi și apartamente întregi cu luna, cu săptămãna și cu țina, costãnd dupã plac dela 1 fl. pãnã la 4 fl. la ți.

„Vampirii anarchiei“.

O întâmplare ciudatã ține în așitațiã populațiunea din Budapesta. Baronul Albert Rothschild din Viena a primit țilele acēstea o scrisōre din capitala unguresco cu urmãtorul cuprins:

„Domnule baron! Anarchia nu cunoșce titule și dignități. Înaintea nōstrã fiã-care este egal D-tale ț'a dat șōrtea stupidã nenumãratã milioane, pe care d-ta le detragi din serviciul omenirei. Acēsta este o nedreptate strigãtōre la ceriu, pe care

Un instinctiv protest s'a ridicat în internul meu contra acestui fel de morți absolute.

Odatã imi era fricã și mie de stafii; mai credeam, mai nu credeam în esistența lor.

Dupã mōrtea sōrei mele, într'o nōpte imi pãrũ, cã vãd umbra ei. Iancu ascunsese obrazul meu la peptul șeu cald, dojenindu-mã cu glas domol: „Ei, nu fi copilã“.

Ce scutițã mã simțiam eu atunci!

Acum sunt singurã și — nu-mi este fricã de stafii; din contrã, invoc cu duioșie umbra lui, ca sã-mi aparã. Decã aș cunoșce formulele spiritistice, negreșit le-aș întrebuința pentru a-l chiãma și a-l vedé încai pe un moment!...

Intr'o nōpte par' cã auđii un susur în odaie. Imi înecãsem rãșufarea și cu ochii cãscãți priviam la o dungã albã, ce pãrea cã se apropie încet de mine. Ridicãndu-mi capul de pe perne, stãteam în așteptare nemișoatã.

— Și acum gingașã față — imi țic

ceam — nu vise mai aproape de mine, ca sã nu mē spãrie pōte... Ivesce-te, vino-vino mai aproape — îl strigãiu plãngend — Veđi cã nu-mi mai este fricã?... Bun ai fost tu în viațã, bunã, blãndã va fi și umbra ta. Uite, de când te-ai dus tu, necãzurile vieții m'au oțelit, nu mai sunt acum copila ta fricōșã și rãșfãtatã — cum mē numiai!...

Și apoi de tēmã sã nu-l mãhnesc cu bocetele mele, continuai cu glas mai mãugãios:

— Linisce-te-te, o sã fiu tare, nu o sã succumb nenumãratelor neajunsuri. Acum ești deslegat de lanțurile nesocietatei omenesci, ochii tēi vãd limpede cine în viațã te-a iubit și cine te-a urit; cari prietini ți-au fost sinceri și cari fãțarnici!...

Tresãrii, vântul isbi cu putere în geomuri și sã perdũ șuerend în țevile sobei, lãsãnd dupã sine tãnguiōșe gemete.

Încetul, începui a mē desmeteci și a deosebi, cã dunga cea albã era numai lumina lunii, ce se resfrãngea pe pãretele din față, őr în urmã lumina dispãrũ, când luna se'nvãlu în nori — cãci vântul ce se ridicã, arãta o furtunã apropiatã.

Nu fusese dër spiritul lui Iancu — cãt regretam și cãt mē mãhniam cã dēnsul e invêlit în atãta tãnuș nepãtrunsã. cã e îngrãdit cu așa necurmãte ziduri, încãt ori cãt mi-s'ar svircoli mîntea, nimic-nimic nu mai pot afla despre dēnsul!

Mã gãndesc tot odatã, cã dela continuitatea de viețuire a sufletului atãrnã, decã-l voiũ mēi revedea vre-odatã pe Iancu al meu. Religiuinea lui Christos țice cu glas de mângãere, cã-l voiũ mai revedé, cã ne vom bucura încã de-o viațã eternã împreunã. Vai mie însă, decumva filosofii naturaliști vor fi avend dreptate, cã dupã mōrte nu mai este nimic și cã universul e chivernisit de-o orbã voințã, cãreia nu-i pasã, cã noi fi-vom bunl ori rēi, cã conceptele nōstre sunt bune ori greșite — e treaba nōstrã cum ne vom convinge șeu amãgi unii pe alții. Decã aceste sunt adevãrate, atunci s'a isprãvit, l'am perdut pentru vecie!

Ce înspãimãntãtor întunerec, ce gol nesfirșit zace în ideia acēstã!

Lucreția Costa Olariu.

nu este permis a-o suferi. Noi avem scopuri înalte. Principiul, ce vrem să-l ducem la glorie, este, ca nime să nu aibă mai mult, decât altul. Pentru ajungerea acestui scop, creăm și mijloace. Acum ne adresăm către d-ta. Te facem atent, că noi scim să și valorăm pretensiunile noastre. Aliatul nostru lucrează pretutindeni neobservat, d-er sigur. Pentru prima acțiune nouă ne trebuie 120.000 florini, și acestea le așteptăm grabnic dela d-ta. Trimite suma în timp de opt zile cu atât mai sigur la despărțământul poste-restante al poștei din Budapesta pe adresa „Arbeit 1896“, căci altfel înainte de ce ți va plăce, vei fi pus-tit fără grație din rândul viețuitorilor“.

Serisorea acesta a trimis-o baronul Rothschild poliței din Budapesta, care caută acum pe autorul ei. Se presupune, că ea a eșit din casarma Maria Teresia din Budapesta, în care anarchismul a prins adânci rădăcini.

Dela societatea „Progresul“.

Făgăraș, 12 Iunie 1896.

Stim. D-le Redactor! Pe la anul 1884 s'a înființat în Făgăraș, sub numirea „Progresul“, o societate română de diletanți. Între inițiatorii înființării acestei societăți am fost și eu. Am lucrat și eu la compunerea și desbaterea statutelor.

Primul președinte al societății a fost nepotatul advocat de aici d. Ión Roman. După aceea am fost ales de președinte eu, și am fost ca atare până la anul 1890. După mine s'a ales d-l vicar B. Rațiu, până la an. 1894, ér dela 1894 și până aci este președinte d-l Dr. Ión Șenchea.

Despre modestele producțiuni ale „Progresului“ mai totdeauna s'a publicat în foile noastre câte ceva obiectiv, că adică s'a ținut producțiune și că societatea, convenită și la atârî ocașuni, și-a petrecut în armoniă și frățesce, după cum ni-se cade nobililor Românilor. Până în anii din urmă niciodată nu s'a întâmplat, ca cineva să se folosescă de atât de modesta noastră societate „Progresul“ pentru a-și face și-și proclama personală, d-eră reclamă, soi, cu or și ce preț, chiar și cu prețul jertferei popularilor a celei societăți, căci un scop principal este și întrunirea și închegarea societății române pe teren social prin cultivarea stimei reciproce și a bunei înțelegeri. Noi nu dispunem de puteri artistice. Inteligența română din Făgăraș a tot scăzut, așa după cum au devenit pentru noi și timpurile tot mai grele. Ba în unii ani era aici din ajuns nici tinerime inteligentă, cu care să fi putut face ceva.

În 5 Mai a. c. și-a ținut „Progresul“ adunarea sa generală, după ce de doi ani nu mai bine, adică din Aprilie 1894, nu s'a mai ținut atare adunare. Din cauză, că de doi ani nu s'a ținut nici adunare generală și nici ședințe de comitet, și cu deosebire mare, că de doi ani nu s'au dat socoteli despre venitele producțiilor arangiate în favorul „Progresului“, eu și împreună cu mine membrii Dr. Micu, Aron Poporad, Ștefan și alții, atât în ședința comitetului, cât și în adunarea generală, ni-am făcut observările de lipsă obiectiv și cu bună înțelegere ca să se corégă lucrul și ca pe viitor, după fiă-care producțiune, să se dea socotelile la timp.

După adunarea generală am rămas noi toți la o cină comună, creșând, că un lucru bun am isprăvit și că cu acesta am plănat și îndreptat între noi ce am avut de îndreptat. D-er ce să veți? La vre-o săptămână zile ș-ar în nr. 94 și 95 al „Tribunei“ articoli lungi despre memorabila ședință din urmă a „Progresului“. Din partea modesta societate de diletanți se face speră acum un lucru mare, de tot mare, și așa foarte mari să apară și aceia, pentru care se face reclama.

S'a îngrijit d-l președinte Șenchea de venit dela Sibiu tinerul d. Scurtu dela „Tribuna“, ca să scrie ceva. D-l Șenchea întâmpinarea sa din „Gazetă“ nr. 111 și d-ice, că nu este d-ensul de vină, că a scris corespondentul „Tribunei“. Da, este, nu este de vină, că ce a scris, d-eră

este de vină d-l Șenchea, că ce informațiuni i-a dat și cum l'a îndrumat pe d-l Scurtu să scrie, căci acele informațiuni nu și-le-a putut lua din v-ent. Apoi în numita întâmpinare a d-lui Șenchea se cuprinde nu numai tot ce a scris d-l Scurtu în „Tribuna“, d-eră se cuprinde mai mult: se cuprinde respirația unui ton de grandomanie ridiculă și a intențiunii de a teroriza publicul, ca așa să nu îndrăsnescă cineva să-și facă observări. Și ici-colo și are efect atare terorizare, căci ca să nu se espună insulterilor, unii mai bine stau retrași.

Pe mine unul puțin mă împoartă reclamele domniilor. Noi cei de aici scim cum stă lucrul. Eu desaproab, că afacerea aceasta au tras-o domniilor în atare mod în public. Mă împoartă însă, că m'au provocat și pe mine în această afacere. Mă împoartă, că d-l Șenchea a susținut, că „Progresul“ mai înainte și șpecial cât am fost eu președinte n'a făcut nimica și că domniilor n'a fost provocat la darea socotelilor nedate. Apoi în „Tribuna“, atacându-se în sentimentele lor românesce acela, care au îndrăsnit să facă d-lui Șenchea observări pentru socoteli etc., se vorbește de „omeni de ai întunerecului“, de „metehne“, de „conducători nevrednici“ și de multe altele, și apoi se prezintă d-l Șenchea ca un ul, care a avut să se lupte și să luptă gróznic pentru salvarea cauzei cu aceste nesdrăvenii inventate pentru decorul și mărirea reclamei personale.

On. D-le Redactor! Nu suntem noi tocmai atât de răi Români. Vom fi făcut și noi câte ceva bun în cauze românesce. Însă n'am umblat după reclame. Hotărît, că nici unul, nici cel inchipuit de mai rău nu stă înapoia d-lui Șenchea cu românismul. A ofensa p-ote ori și care băețandru nesocotit, d-er alta este chemarea președintelui unei reuniuni sociale culturale.

D-l Șenchea însă se induce pe sine în mare eróre, căci d-ice, că din trecut are la mână un protocol. Călăresce pe acest protocol până nu mai p-ote și din ael protocol ceteșce tot treoutul. Este drept, că d-l Șenchea numai dela anul 1892 a venit la Făgăraș și d-eră nu voeșce să șoie, apoi nici nu p-ote șci trecutul altfel, decât cum și-l inchipuiesce d-ensul, șeu îl ceteșce din protocolul cel are. S-eră ția bine, căci de ș-ar întâmpla să-l piérdă, îndată ar isprăvi-o cu șciința!

Cât am fost eu președinte, „Progresul“ a dat reprezentațiuni mai în tot anul. După instruări îndelungate s'au produs de repetite-ori și jocurile naționale „Călușerul“ și „Bătuta“, așa, că sala mai tot-d-una era îndesuită de public. Eu șeu hotărît, că chiar și în anul 1889, după Paști, s'a dat o reprezentațiune teatrală, cu care ocașione s'a dat și piesa: „Drumul de fier“. Socotelile s'au dat tot-d-una fără întârziere; adunările generale și ale comitetului s'au ținut regulat în fiă-care an. Deci afirmațiunea d-lui Șenchea nu este adevărată, p-ote că și-a greșit adresa.

Tot așa de neadeverată este și afirmarea, că nu ș-ar fi provocat la depunerea socotelilor nici d-ensul și nici d-na vicepreședintă. Eu însu-mi și alții am vorbit cu d-na vicepreședintă de mai multe-ori în astă afacere. Domniiasă încă se plângea, că de ce nu se conchiama ședința pentru darea socotelilor și ne spunea, că d. președinte la observările sale a d-ic, că se îndrăsnescă numai cine-va să-și facă obicțiuni. M-eră! M-eră!...

D-eră e cunoscut și aceea, că un corespondent, pe care eu nici acumă nu-l șciu sigur, că ciue a fost, publicând anul trecut în „Dreptatea“ o corespondență în cauza acesta, a scris între altele și aceea, că de ce nu se dă socotelă, și că s'a spesat pe beuturi din venitele încurse etc. etc. Atunci, cum d-ic d-n-ilor, „conducătorii de acumă ai „Progresului“, au răspuns, că socotelile s'au dat și că ce minui de isprăvuri românesce se fac, de când e d. Șenchea pe aici. „Dreptatea“, văd-eră laudele și atunci încă prea încornurate, a pus cap-er polemiei prin observările sale. D-l Șenchea este om tiner și de cur-er venit aici. P-ote că numai d-er-

sul nu vede și nu șimte, că în anii din urmă, tocmai din contră, noi Români tot înd-er-er am dat și că suntem așa d-ic-er strînși la p-arete pe t-ote terenele, și acesta nu esclusiv numai din cauza slăbiciunii noastre, ci cu deosdire pentru nebuna violență a împrejurărilor locale, nouă de tot dușmănoșe, cari sunt prea bine cunoscute și publicului cetitor. D-eră de altfel conchiama regulată a șediunțelor este datorita statutară a președintelui.

(Va urma.)

Ioan Tureu,
membru al soc. „Progresul“.

SCRII ULTIME.

Demonstrațiă contra ministrului președinte Sturdza.

București, 3 (15) Iunie. Eri a fost e-răși mare întrunire la „Dacia“, conchiama de cei din grupul Fleva (liberali disidenți). S'a luat între altele rezoluțiunea, să m-er-gă o deputațiă la d-l Sturdza și să-i comunice, că-i caterisit de liberali și deci nu-i mai r-er-mâne, decât să se retragă, căci altfel liberalii nu se vor mai m-er-gi la proteste în scris, ci vor trece în acțiune.

Acetă deputațiă, compusă din V. Kogălniceanu, colonel Costescu și Lăzărescu (pânzar), urmată de număr-eră plebe, ce a asistat la adunare, s'a dus pe la 12 ore la locuința d-lui Sturdza (strada Mercur), care nu era acasă. Ministru-președinte, trec-er cu birja spre casă, a întâlnit cortegiul, ce se întorcea dela el, în strada Armaș. Vre-o cățiva din mulțime, zărindu-l, s'au re-er-er peșit asupra trăsura, l'au huiduit și avură chiar cutezanța de a-l scuipa.

Acet esces regretabil a indignat pe toți omenii de bun simț. Foile opoziționale „Timpul“, „Epoca“, „Independența“ etc. protesteză contra esceselor și scenelor, ce s'au petrecut cu acetă ocașione.

Paris, 15 Iunie. Foile polone anunță, că în Moscva au fost deținuți 50 de indiviși bănuți, că ar fi voit să ațite revoluție. Printre ei se află și renumitul polon Smilavszky, pe care poliția l'a deținut din cauză, că s'au aflat la el scrisori compromiț-er-er.

Viena, 15 Iunie. Părechia imperială rusescă va șosi aici în 23 August și va petrece cinci zile. În Schönbrunn se vor da mari șerbări în on-eră înalților oșpeți.

București, 3 (15) Iunie. Metropolitul Primat Ghenadie a adresat parchetului de Ilfov o petițiă, în care declară de calumniă cele ce s'au scris despre d-ensul în nr. dela 31 Mai al „Voinței Naționale“ *) și cere, ca pe autor să-l prov-eră a-ș-i produce doveșile, la cas contrar să-l trimită înainte curții cu jurați.

Literatură.

A eșit de sub tipar: Istoria Gimnasiului gr. cat. de Beiuș. (1828—1895) compusă de Traian I. Farkas, prof. p. ord. Acetă istoriă s'a scris în urma cunoscutei ordinațiuni a ministrului unguresc de cultură și instrucțiune publică. În partea întâi a opului textul este românesc, în partea a doua urm-eră același text în limba maghiară, ér la urmă un supliment cu documente. Opul întreg conține peste 300 pag. și se află de v-er-dare la „Direcțiunea gimnasiului gr. cat.“ din Beiuș pentru prețul de 1 fl. (+ 15 cr. porto.)

Povestiri de Petra-Petrescu à 80 cr. francate. De v-er-dare la administrațiua noastră.

*) În acel număr Ghenadie Petrescu era numit „hoț“, „plastograf“ și în legătură cu asasinul Margăritărescu.

DIVERSE.

Funcțiunea organelor în decursul lucrării. Faptul, că funcțiunea organelor corpului omenesc se măreșce în decursul lucrării, este un lucru foarte cunoscut. Acet lucru l'a esperiat ori și cine. D-er, că la ce grad se măreșce funcțiunea organelor, a descoperit pentru prima dată zilele acetse un Frances cu numele Vernet. Pe înălțimea Alpilor (1680—4638 m.) suind, călărind, în-er-tând, la tăierea lemnelor cu fereștrăul, tăierea lemnelor cu șecura și în decursul altor lucruri grele a observat cu esactitate, că temperatura corpului, pulsul și respirațiua au crescut, și anume: temperatura corpului s'a urcat în decursul lucrului cu 1.64—1.70 de grade mai sus decât cum era, pulsul în fiă-care minută s'a ridicat dela 75 la 83, respirațiua a fost mai d-eră pe minut cu 21—25 decât cum era mai înainte. După o paușă scurtă, organele e-răși au funcționat ca de comun.

Deosebirea soiurilor de carne. Forțe adeseori se face întrebarea, că ce e cauza, de carnea din același animal nu este pe-o formă de bună. Pentru eșpicarea acetseia, trebuie să căutăm la materiile din cari e compusă carnea. Cu cât carnea conține mai puțină apă, cu atât părțile nutritive sunt mai multe și cu atât calitatea cărnii e mai bună. Fisiologul german Siebert s'a ocupat mai pe larg cu acetă temă și a descoperit, că asupra calității cărnii influenț-eră în prima liniă starea animalului, adică d-eră acela e gras, ori slab. Carnea vitei bine îngrășate conține 45.5% apă, a celei de jumătate grase conține 51.5%, și a celei slabe 66.7% apă. După cele trei soiuri principale de carne: carnea din jurul grumașilor dela vita bine îngrășată conține 73.4% apă, a celei slabe 77.5% apă; calitatea materiilor nutritive la vitele grase conține 26.5% apă, a celei slabe 22.5%. Carnea vitelor grase, ce se frige pe grătar conține 63.4%, a celei slabe 77.4% de apă; materiile nutritive la prima sunt 36.6%, la a doua 22.6%. Carnea din rinichi la vita grasă conține 50.5% apă, a celei slabe 76.5% apă. Materiile nutritive la cea dintâi sunt: 49.5%, la a doua numai 23.5%. D-eră asemănăm numărul acetseia, se p-ote ved-er bine, care soi de carne este mai nutritiv. Tot-odată vom mai șci, că pentru-er m-er-celul șocotesce un soi de carne mai scump, ca altul. Soiurile de carne pregătite în mai multe forme cu privire la consumare se pot împărți ast-fel: mai ușor se consumă carnea crudă de vită și ôie; mai mult timp este de lipsă pentru carnea de vită f-er-tă de jumătate și pentru carnea crudă de vițel, și mai mult timp se recere pentru carnea de vită f-er-tă de tot și carnea de vițel friptă de tot; mai mult timp de-a se consuma se cere pentru carnea crudă de porc. Dintre t-ote acetse mai greu de consumat este carnea de tot friptă.

Poliția secretă în epoca veche. Poliția secretă a fost în us chiar și în epoca veche. Așa satrapii regilor perși nu au fost alții decât polițiști secreți (detectivi) șeu după cum se mai d-ice satrapii erau „ochii“ și „urechile“ regelui. Tot ast-fel de detectivi aveau și Romanii, — șpionii simbriași, d-er acetseia nu sunt de-a să confunda cu trădătorii. Împ-eratul Claudius avea ast-fel de detectivi organizați, încât el era informat în deta-l despre t-ote lucrurile ce voia fiă-care senator să le facă. Sub împ-eratul Adrian la așa putere mare a ajuns poliția secretă, încât acetă era privită ca o plagă asupra țerei. Fiă-care oraș era în-nundat de detectivi, de cari nimic și nimenia nu r-er-mânea ascuns.

Șerbătoria primului hering. În Holanda este datina, că în fiă-care an, când se începe pescuitul, primul hering, ce cade prins în mreșă, este destinat pentru regina regentă. Cu ocașione acetseia heringul este foarte frumos împodobit și se predă regi-er-er regente într'un mod șerbătoreșc. În anul curent șerbătoria acetseia s'a ținut numai zilele trecute.

Proprietar: Dr. Aurel Mureșianu.

Redactor responsabil Gregoriu Maior.

Cursul la bursa din Viena.

Din 15 Iunie 1896.

Table with 2 columns: Item (e.g., Renta ungh. de aur 4%, Renta de corone ungh. 4%, Impr. cal. fer. ungh. in aur 4 1/2%) and Price.

Table with 2 columns: Item (e.g., Renta de argint austr., Renta de aur austr., Losuri din 860) and Price.

Cursul pietei Braşov.

Din 16 Iunie 1896.

Table with 2 columns: Item (e.g., Banonote rom. Camp., Argint roman. Camp., Napoleon-d'ori Camp.) and Price.

Nr. 8661/96.

Concurs.

Este de a se ocupa postul de cancelist devenit vacant. Léfa anuală 500 fl., 100 fl., bani de locuință și quinquenalele statorite prin statut.

Reflectanții pentru acest post au de a-și ascerne petițiunile instruite cu testimoniul de moralitate, cu acela asupra studiilor făcute, cu acela asupra cunoșterii celor 3 limbi ale patriei și asupra ocupațiunei de până acum, cel mult păuă în 25 a lunei curente la 12 la prândă la acest magistrat.

Se cere mai cu sémă desteritate în resortul purtării evidenței militare.

Braşov, 11 Iunie 1896. 1002,1—2 Magistratul oraşenesec.

Calitate superiőră.

Chocoladă Thiess & Seidel

s'afia în tõe magaziile de specerei cu prețurile fabriciei, fiă-care pachet și envelopă este provēdūt cu firma nōstră.

Nutritor și ușor de mistuit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Maiū 1896.

Large railway schedule table with multiple sections: Budapesta - Predeal, Ghirişu - Turda, Copşa-mică - Sibiu - Avrigu - Făgăraşu, Simeria (Piski) - Hunedora, Brasov - Zerneşti, Mureş - Luduş - Bistriţa, Arad - Timişora, Cucurdea - Oşorheiu - Regh.-săsec, Sibiu - Cisnădie, Sighişora - Odorheiu-săcuesc.

Nota: Orele însemnate în stânga stațiunilor sunt a se ceteri de sus în jos, cele însemnate în dreapta de jos în sus. — Numerii încuadrați cu linii mai negre însemnăză orele de nōpte.